

SANKT ANSGAR

MEDDELANDEN FRÅN SANKT ANSGARS STIFTELSE 2019

Bengt Stolt om stiftelsens tidiga historia

Pusey House — Oxfords svar på Sankt Ansgar

Sankt Ansgar inreder en gästlägenhet

SANKT ANSGARS STIFTELSE 70 ÅR

Sankt Ansgars stiftelse fyllde 70 år den 1 november, som är den gamla Alla helgons dag. Jubileet firades denna kväll med en högtidlig vesper. Stiftelsens föreståndare Daniel Gustafsson predikade i denna gudstjänst, och hans predikan återges nedan. Efter vespern höll docenten Bengt Stolt ett föredrag om stiftelsens äldsta tid. Stolt var stiftelsens ordförande 1955–68. Föredraget publiceras i förkortad form i detta meddelandeblad.

Sankt Ansgars stiftare valde Alla helgons dag som det tillfälle då man hösten 1949 konsoliderade stiftelsen. Valet av denna dag kan man, åtminstone i efterskott, tolka som ett uttryck för en avsikt med stiftelsen – att föra människor till helgonens skara i himlen. Det är — åtminstone i förlängningen — idén med stiftelsen. Jesus formulerar det i missionsbefallningen som så: ”Gå ut och gör alla folk till lärjungar.” I en intervju för meddelandebladet 2013 formulerade Lars Hartman detta i orden ”det är bra om Sankt Ansgar blir känt som stället där man leder folk till himlen”.

Vi kan därför konstatera att den himmelska gudstjänsten som beskrivs i Uppenbarelseboken 7:9–17 (som är första årgångens andra läsning på Alla helgons dag) är både vår kallelse och vårt mål. Samma kallelse och mål som vi nu har, hade de som har gått före oss, och samma kallelse och mål ska de ha som kommer efter oss.

Bo Brander har många gånger i S:t Ans-

gars kyrka undervisat om att vår liturgi återspeglar den himmelska gudstjänsten. Det säger också något om denna stiftelses identitet. Även om vi ibland talar om Sankt Ansgar som en församling är det inte det, i alla fall inte på samma sätt som man annars talar om församlingar i Svenska kyrkan. Sankt Ansgar är en stiftelse, som har en kyrka, som i sin tur har en gudstjänstfirande församling. Allt kretsar kring gudstjänsten. Man kan inte vara medlem i denna gemenskap på annat sätt än att komma hit och delta i gudstjänstfirandet, att vara en i skaran som sakristanen kan räkna — för att markera en kontrast till den himmelska skaran som ingen kan räkna (Upp 7:9).

När vi i år firar stiftelsens 70-årsjubileum måste det vara i tacksamhet: I tacksamhet till Gud, och i tacksamhet till alla dem som på olika sätt byggt upp och upprätthållit denna plats. Många av dem har lämnat jordelivet. Det är vårt hopp att de övergått till den himmelska skaran som ingen kan räkna, och att de där fått gå in i den fullkomliga gudstjänsten.

Man ska vara återhållsam med vad man säger om en tid där man själv inte var med, men en sak vågar jag säga om dem som lade grunden för och byggde upp Sankt Ansgars stiftelse: De var och är människor som valde att handla i tro. Vore det inte för denna tro, och modet att handla därefter, hade vi som här samlas för att fira

vår gudstjänst inte kunnat göra det. Detta handlande i tro är föredömligt för oss.

När vi samlas i Sankt Ansgars kyrka är varje tidebön och varje mässa en rastplats på vår pilgrimsvandring mot himlen, även om det kanske inte känns så varje gång. I fråga om hur vi lever våra liv bör vi i rannsakan överväga i vilken utsträckning vi själva handlat och handlar i tro. Att handla i tro betyder ju inte att vi ska upprepa deras gärningar som gått före oss. Frågan är istället vilka möjligheter vi möter. Denna fråga är inte minst viktig för dem som ska komma efter oss. Hur handlar vi i tro, vilken kallelse har vi att svara ja på, för att det faktiskt ska vara så att några kommer komma efter oss? Kyrkans historia går framåt inte av sig själv, utan ledd av Herren, han som i varje tid kallar dem som ska gå ut och göra människor till lärjungar. En sådan handling var att bygga Sankt Ans-

gars stiftelse på Studentvägen i Uppsala.

Men vad är vår uppgift i nuet och i framtiden? Det är en viktig fråga, en fråga som måste tas på allvar av oss alla som lever vid och som stödjer denna plats. Samtidigt: sådana frågor, som varje kristen generation måste ställa sig, får på inget sätt stå i vägen för det som här är vår huvudsakliga kallelse och som också var anledningen till att kyrkan byggdes: att här med öppna portar be de dagliga tidebönerna och fira den heliga mässan; att här i tiden fira en gudstjänst som är ett återsken av den gudstjänst som är i evighet, men som också är en väg till den; att lovsjunga den levande Guden: Fadern och Sonen och den Helige Ande.

*Daniel Gustafsson
studentpräst och föreståndare*

SANKT ANSGARS STIFTELSES TIDIGA HISTORIA OCH BETYDELSE

Under det tidiga 1900-talet var nattvardsfirandet på många håll i Svenska kyrkan sällsynt, och när det förekom var gudstjänsterna ofta präglade av dysterhet och allvar. Samtidigt höjdes fler och fler röster för ett förnyat gudstjänstliv med nattvarden i centrum. Visionen om en kyrklig förnyelse var inte minst inspirerad av den engelska högkyrkligheten som hade vuxit sig stark sedan mitten av 1800-talet.

Många yngre präster, en av dem Eric Segelberg (1920–2001) – till professionen religionshistoriker och sist professor i Kanada – tyckte att den kyrkliga förnyelsen i Sverige gick alldeles för långsamt. Några av

dem diskuterade att i Uppsala uppföra ett kyrkligt college efter engelsk förebild, med gemensamma måltider, söndagligt nattvardsfirande och dagliga tideböner under ledning av en prästvigd föreståndare.

Dessa yngre präster deltog i det gudstjänstliv, som startats i Uppsala av Herman Hedberg (1897–1964). Denne växte upp i Skellefte landsförsamling, där nattvard i början av 1900-talet firades i varannan högmässa med ungefär 500 nattvardsgäster varje gång. Han ville bli präst och for till Uppsala 1938. Här saknade han det andaktsliv som han sedan barndomen hade vant sig vid.

Bengt Stolt föreläser vid Sankt Ansgars 70-årsjubileum.

Foto: Johanna Andersson

Hösten 1939 började "frater Herman", som studenterna kallade honom, att bedja completorium varje kväll i Trefaldighetskyrkan. 1942 flyttade man till domkyrkan. 1940 förmådde Hedberg Uppsala kyrkliga frivilligkår att införa en morgonmessa på onsdagarna, med motiveringen att det inte var säkert att nattvard firades varje söndag. De präster som tjänstgjorde efter frivilligkårens kallelse medverkade frivilligt och utan ekonomisk ersättning.

Hedberg prästvigdes 1944 och införde därefter en söndaglig morgonmessa i Helga Trefaldighetskyrkan. De gudstjänster han svarade för besöktes huvudsakligen av studenter och präster som idkade högre studier och påverkade inte det vanliga gudstjänstlivet i församlingarna. Genom sin kunnighet, sin diplomatiska förmåga i kontakterna med kyrkoledningen och sitt lugna men målmedvetna arbete på att berika gudstjänstfirandet blev Hedberg en

förebild för många av de liturgiskt intresserade präster, som utbildades i Uppsala.

Det liturgiska gudstjänstlivet i Uppsala stod och föll med Herman Hedberg. Han var inte gift och levde helt för mässor och tidegård. De yngre präster som deltog i hans gudstjänster var tillfälligt knutna till universitetet men hade inga fasta tjänster. Ingen visste vad som skulle hända, om Hedberg skulle avlida.

Lösningen blev Segelbergs byggnadsplaner. De krävde en organisation, som kunde fungera som styrelse. En sådan bildades provisoriskt den 30 maj 1949 och bestod av sju personer, som Segelberg vidtalade att ställa sig till förfogande. Den siste kvarlevande av dem är den nu pensionerade Uppsalaprofessorn Ragnar Holte, nu som emeritus boende i Lund.

Styrelsen bestämde att den skulle heta

Sankt Ansgars stiftelse och skickade ut ett knappt hundratal brev till personer som kunde tänkas vara intresserade av att bli stiftare. Ungefär hälften av mottagarna svarade genom att skicka in en slant till angivet postgirokonton. Bland dem var fyra teologiprofessorer och sex docenter.

Allhelgonadagen, den första november, 1949 blev Ansgarsstiftelsens födelsedag. Den inleddes med en högtidlig högmässa i Trefaldighetskyrkan med tre docenter för altaret. På dagen undertecknades stiftelseurkunden, som ritats och illustrerats av konstnären Eva Spångberg (1923–2011), idag välkänd som träsnidare. Styrelsemedlemmarna satte genast i gång med att skaffa pengar. 1950 skickade man ut brev till landets alla präster med inbjudan att teckna sig som understödjande medlemmar. Det gav några tusen kronor årligen men räckte inte långt.

Docenten och senare professorn i nya testamentets exegetik Harald Riesenfeld (1913–2008) var en av de ivrigaste styrelsemedlemmarna. Han skickade en ansökan till ecklesiastikdepartementet om rikskollekt, att dela med Laurentiistiftelsen i Lund. Den avslogs. Riesenfeld tröstade styrelsen med att annat inte var att vänta, så länge vi inte hade några ritningar att visa upp. Han kontaktade därför arkitekten Sten Hummel-Gumælius (1906–1986) och bad honom skissera en anläggning sådan styrelsen tänkt sig. Styrelsen hade också vilda planer på att uppvakta några av landets storkapitalister och anhålla om bidrag. Ett fåtal uppvaktningar blev av. Jag minns inte att de gav något resultat.

Mot slutet av 1940-talet utfärdade Kungl. Maj:t bestämmelser om att studentbostäder kunde uppföras med statligt

stöd, om kommunen gratis ställde mark till förfogande. Uppsala stad köpte in ett område söder om Luthagesplanaden och upplät 1955 en tomt för Ansgarsstiftelsen. Där uppfördes med tiden stiftelsens anläggning.

Den arkitekt Riesenfeld anlitat skickade oss 1957 ett förslag till Ansgarsanläggningens utseende. Styrelsens majoritet hade flera anmärkningar, bland annat att kyrkan fått en undanskymd placering. På grund av detta anlitate vi på förslag av den nytillkomne styrelsemedlemmen Lars Ridderstedt (1924–2009) i stället arkitekten Gösta Wikforss (1922–2001). Han var expert på studentrumsbyggnader åt Kungl. Bostadsstyrelsen. Han ritade ett nytt förslag på kyrka och studentbostäder. I ritningen till kyrkan förslög han att altaret skulle utformas som en hylla i kormuren. Han förklarade att "altaret skulle växa fram ur väggen." Vi framhöll att vi ville ha ett fristående altare, eller som Wikforss uttryckte det: "Ni vill att altaret skall växa upp ur golvet." Det kyrkorum som slutligen uppfördes var alla mycket nöjda med. Wikforss var senare arkitekt också för utbyggnaden av kyrkorummet 1997.

Kyrkokonstnären Bengt Olof Kälde (1936–2014) gjorde upp ett förslag till en inredning av kyrkan, som präglades av hans stora kunnighet på området. I stort följde styrelsen hans förslag, även om det fick realiserats i etapper och av delvis andra konstnärer. Ridderstedt hade också goda förbindelser med storbyggmästaren Anders Diös (1891–1986), som byggde Ansgarsgården på mycket fördelaktiga villkor.

När byggenskapen väl kommit i gång fick stiftelsen också en rikskollekt, som

de följande åren av följdes av flera. När jag såg notisen om detta i tidningarna ringde jag Riesenfeld och ropade, för den händelse han skulle ha missat den: "Vi har fått rikskollekt. Det står i tidningen i dag." Jag glömmer aldrig Riesenfelds svar, i ointresserad ton: "Jag läste bara förteckningen över avslagna kollektansökningar. Och när jag inte hittade Ansgar där, så antog jag att ni hade glömt att skicka in någon ansökan."

När arkitekt Wikforss skulle förverkliga stiftelsens önskemål i studentbostadsområdet uppstod ett problem. Gällande stadsplan innehöll ingenting om någon kyrka. Marken skulle gratis ställas till förfogande för studentbostäder, ingenting annat. Arkitekt Wikforss tog kontakt med byrådirektör Anders Assis (1906–1994) i Kungl. Bostadsstyrelsen. Denne förklarade att man i anslutning till studentbostadshus fick bygga sällskapsrum och samlingslokaler. Det fanns en norm för storleken, men den var inte absolut utan kunde anpassas efter omständigheterna. Det kunde man utnyttja i detta fall. Om staden ställt mark till förfogande och arkitekten ritade en samlingslokal, utan att markera att det var fråga om ett kyrkorum, så skulle Assis föreslå Bostadsstyrelsen att stiftelsen skulle få lån och subventioner också för samlingslokalen. När bygget väl var finansierat kunde man enligt arkitekten göra vad man ville, i detta fall sätta ett kors på samlingsrummet och inreda det som kapell, utan att någon protesterade.

Vi följde anvisningarna. Närmast ansökte Sankt Ansgars stiftelse hos Uppsala domkapitel om det tillstånd som på den tiden behövdes för att i Svenska kyrkans ordning få fira nattvard på annan plats än i kyrka, vilket beviljades. Att det fortfarande på

ritningarna var fråga om ett samlingsrum betydde att stiftelsen fick lån till inredningen, i detta fall möbleringen, som inte behövde specificeras. Formellt ägdes hela anläggningen av dotterstiftelsen Ansgarsgården. Denna hyrde i sin tur ut samlingslokalen till Sankt Ansgars stiftelse, som använde utrymmet som kyrkorum.

Studentrummen blev klara 1960 och kapelldelen året därpå. Jag kontaktade ärkebiskopen Gunnar Hultgren (1902–1991) och frågade om han kunde tänka sig att ta första spadtaget. Han svarade att han i stället ville mura in den första stenen i kyrkan. Som ordförande fick jag själv ta det första spadtaget den 22 maj 1959, assisterad av Holte och Ridderstedt. Tyvärr bestod marken av hård lera, i vilken spadspetsen bara kunde tränga in någon centimeter. De närvarande kom att tänka på ett bibelord: "Gräva orkar jag inte, att tiggas blyges jag för" (Luk 16:3). Kyrkorummets grundstensläggning ägde rum den 21 september 1959. Ärkebiskop Hultgren inledde med ett bibelord: "Himmelens Gud skall låta det gå oss väl, och vi, hans tjänare, skola stå upp och bygga" (Neh 2:20).

Ärkebiskopens medverkan hade en oväntad effekt, som blev känd långt senare. Tidigare hade Ansgarsstiftelsen ansökt hos Uppsala sparbank om primärlån, vilket inte skulle möta några svårigheter. Ansökan bordlades emellertid, eftersom någon av styrelsemedlemmarna var tveksam om sparbanken borde bevilja lån åt "högyrklygga". Efter ärkebiskopens grundstensläggning togs frågan upp på nytt. Nu beviljades ansökan.

När samlingssalen fått altare invigdes det på Marie Bebådelsedag den 25 mars 1961

av den pensionerade biskopen av Tranquebar Johannes Sandegren (1883–1962). Dagen därpå var palmsöndagen med palmvigning och den första högmässan i S:t Ansgars kyrka, varvid studentprästen Hans Sjöström predikade. Den stilla vecka som följde firades med mässa på skärtorsdagen, långfredagsgudstjänst med sjungen Johannespassion som evangelium, följd av Improperierna med tillbedjan inför korset, samt i påsknatten tändande av påskljuset och påsknattmässa. I Uppsala gudstjänstliv är detta numera självklarheter.

Studentpräst var då Hans Sjöström, som på palmsöndagen predikat vid den första högmässan i Ansgarskyrkan. Han var också föreståndare för S:t Ansgars stiftelse. Även om många högmässor i fortsättningen hölls av frivilliga krafter märkte både Sjöström och styrelsen att arbetsbördan för den förstnämnde blev alldeles för stor. Med tiden ordnade ärkebiskop Hultgren så att föreståndaren fick en särskild tjänst och avlönades som en tredjedels pastoratsadjunkt.

Efter några år erhöles anslag från Uppsala kyrkliga samfällighet till de löpande kostnaderna. Verksamheten krävde allt mera sällan ingripanden från Sankt Ansgars stiftelse, som inskränkte sig till att huvudsakligen vara ekonomisk garant. Gudstjänstlivet skötte sig i stort sett själv. 1968 lämnade jag därför styrelsen.

I medlemsbladet skrevs vid 30-årsjubiléet några rader av en av de tidigare studentprästerna, senare kontraktsprosten och kyrkoherden teol. dr Per-Olof Lundberg. De får avrunda skildringen av hur Ansgarsgården kom till:

”Det högkyrkliga collegium, med inspiration från anglikansk fromhet från bl. a. Oxford, som föresvävade stiftarna 1949, har genomgått många olika öden under de gångna åren. Nya visioner och nya uppbrott från gårdagens synsätt har S:t Ansgar upplevt och kommer att uppleva. Men det är viktigt och härligt att det finns mitt i Studentstaden, och i utkanten av kyrkliga samfälligheten i Uppsala, en kyrka, som lever sitt eget liv. Som vågar avvika, vågar vara färgstark. Som vågar gå i förväg vågar, som kanske innehåller mycket av framtid för hela den stora tröga folkkyrkan, den som vi ofta frestas att misströsta om.”

Bengt Stolt

Berget söker volontärer

Vi söker volontärer för kortare eller längre perioder. Som volontär delar man livet på Berget med gemenskap, bön och arbete. Det kan handla om en begränsad tid eller om att pröva sin kallelse till komunitetsliv. En gång i veckan samlas volontärerna för en stund av andlig fördjupning.

Ring eller skriv till Ingrid Eriksson för mer information, telefon: 0248-79 71 70, E-post: ingrid@berget.se

PUSEY HOUSE — OXFORDS SVAR PÅ SANKT ANSGAR

I denna artikel berättar Philip Widell, doktorand i kyrkohistoria vid Uppsala universitet och assisterande präst på Sankt Ansgar, om en plats i Oxford som är både lik och olik Sankt Ansgars stiftelse.

“Welcome to Pusey House”, hälsar oss Fr George Westhaver, som är föreståndare vid Pusey House i Oxford. Pusey House är inte en del av universitetet i Oxford, men är en närstående institution. Det grundades 1884 till minne av Edward Bouverie Pusey (1800–1882) som var en förgrundsgestalt i den så kallade Oxford-rörelsen under 1800-talet. Två andra framstående personer i rörelsen var John Keble (1792–1866), som givit namn till ett av Oxfords trettioåtta olika college, samt John Henry Newman (1801–1890), som sedermera övergick till den katolska kyrkan där han också blev kardinal.

Idag har Pusey House en nära relation till St. Cross College. Detta college är inriktat mot utbildning av präster för anglikanska kyrkan, men huserar också i fastigheter som ägs av Pusey House. Pusey House är alltså inte något eget college utan är inriktat på att hjälpa studenter vid andra college genom att erbjuda ett regelbundet gudstjänst- och böneliv med söndagliga mässor, veckomässor och tideböner under terminerna. Dessutom erbjuder man regelbunden självvård för studenter samt föreläsningsserier om anglikansk teologi och anglikanskt gudstjänstliv.

Pusey House erbjuder också ett mindre antal studentrum i huvudbyggnaden och på ett antal övriga platser i Oxford. Här finns sedan ett par år åtminstone en före detta ansgarit från Uppsala som nu är doktorand i arkeologi.

Under veckorna brukar man samlas efter morgonbönen eller morgonmässan till gemensam frukost. Det ska tilläggas att den gudstjänstfirande församlingen på Pusey House inte bara består av studenter utan också av människor från andra sammanhang i Oxford. Spår av tidigare besökare och boende från Sverige tar sig uttryck i att det vid frukost alltid brukar finnas Kalles Kaviar — ja, den används också flitigt på frukostsmörgåsarna. Tänk hur traditioner kan uppstå. Not British, at all!

I den anglo-katolska traditionen har det sedan dess början på 1800-talet funnits ett starkt socialt engagemang. Som en följd av detta har Pusey House idag kontakter med olika hjälporganisationer i Oxford och uppmuntrar studenterna till frivilligt engagemang i dessa organisationers arbete bland hjälpbehövande.

Tre dagar i veckan är Pusey House's bibliotek öppet för vad man kallar ”Oxford Scriptorium”. Det är helt enkelt en gammal tradition att låta studenter av olika slag samlas för studier i biblioteket – var och en med sina egna projekt – och tillsammans dricka te och äta lunch för att kunna utbyta tankar och erfarenheter. Un-

Biblioteket i Pusey House.

Foto: Daniel Gustafsson

dertecknad, som håller på att doktorera i kyrkohistoria i ett ämne med anglikansk anknytning, har vid flera tillfällen själv varit del av denna gemenskap. Här samlas studenter i olika åldrar tillsammans med disputerade forskare för att under gemensamma former och ramar studera under dagen. Det kan säkert också skapa goda rutiner för unga studenter som kanske inte alltid har studierna som högsta prioritet under dygnets alla timmar!

Biblioteket är öppet för alla som registrerar sig som användare. Det omfattar ca 75 000 volymer med inriktning på teologi och historia, med en specialisering mot Oxford-rörelsens historia och teologi. Till bibliotekets klenoder hör manuskript och litteratur som en gång tillhört E. B. Pusey. Pusey House brukar också anordna konferenser – åtminstone vartannat år – med hög klass på föreläsare och innehåll. 2018 var vi flera med anknytning till S:t Ansgar med som deltagare, bland andra vår föreståndare Fr Daniel.

Under våren hade S:t Ansgar besök av Fr George Westhaver och hans hustru Karen. Före en onsdags-mässa höll Fr George en föreläsning om sitt expertområde — kyrklig konst gestaltad i blyinfattade fönster. Under sensommaren hade vi dessutom besök av prästkandidaten James Mosher, ursprungligen från Kanada, som är boende på Pusey House. Han besökte också Sigtuna och Fr Jakob Tronêt som också är en återkommande gäst på Pusey House.

Som vi kan se finns alltså många likheter mellan S:t Ansgar och Pusey House. Vi kanske inte har ett bibliotek med 75 000 volymer, och de har bara en bråkdel av vårt antal studentbostäder — men vi har båda ett rikt gudstjänstliv veckans alla dagar och en gudstjänstfirande församling som består både av studenter och människor från andra sammanhang än universiteten. Det är en mångfald som berikar. Tideböerna och gudstjänster med eukaristin i centrum förenar oss, liksom öns-

kan att få skapa en god kristen miljö både för boende och besökande.

Ett litet kuriosum är att Oxford bara har cirka hälften så många studenter som Uppsala — strax över 22 000 studenter jämfört med Uppsalas ca 44 000. Oxfords universitet anses dock vara ett av Europas äldsta, och går tillbaka till år 1096.

S:t Ansgars ambition är att vårt utbyte med Pusey House ska få växa. Själv uppskattar

jag verkligen både att få ha tillgång till en studieplats i Pusey House's bibliotek och det rikliga gudstjänstlivet som på många sätt är mycket likt det vi själva har på S:t Ansgar. Givetvis är det en bonus att dessutom få tillgång till allt som Oxford har att erbjuda i form av sevärdheter och kulturellt utbud. Förra året fick jag uppleva en oförglömlig gudstjänst med Christmas Carols i kapellet på Keble College.

Philip Widell

LOVSÅNGEN I S:T ANSGARS KYRKA

I denna artikel berättar Hanna Lind, teol. stud. och ansvarig för lovsången i Sankt Ansgars kyrka, om en central del av vår gudstjänst.

Jag vet inte vad du tänker på när du hör ordet lovsång. Möjligen går tankarna till Psaltaren eller Laudamus, kanske till en musikstil mest förekommande inom vissa karismatiska frikyrkor, eller kanske till något helt annat. Kort sagt, det ryms mycket inom begreppet lovsång. Här vill jag för en stund uppehålla mig vid de sånger vi i S:t Ansgars kyrka brukar sjunga framförallt under kommunionen.

För ett par år sedan sammanställdes ett nytt lovsångshäfte i församlingen, med förhoppningen om att det skulle bli ett redskap i församlingens lovprisande av Herren. Sedan uppdateringen finns här en rad olika typer av sånger från flera olika traditioner. En gemensam nämnare för många av sångerna är att de är riktade direkt till Gud. Lovsång kan framföras på många olika sätt. Psalmboken är till ex-

empel full av fantastiska lovsånger, men i de sånger vi sjunger under utdelandet av Kristi kropp och blod är språket mer kontinuerligt direkt riktat till Gud. Genom denna riktning kan texterna få bli en hjälp i vår lovprisning. Det handlar inte i första hand om att uttrycka korrekta teologiska formuleringar, även om det också är viktigt, utan om att få säga att jag tror att Du, Gud, är allsmäktig, värd allt mitt lov, och här och nu vill jag lägga ner mitt liv inför Dig.

Tillsammans uttalar vi alltså vårt lov direkt till Gud. Vi erkänner Guds helighet, hans makt och hans ära. Men sångerna uttrycker också böneämnen. ”Herre, gör mitt hjärta rent” eller ”lär mig ödmjukhet” är två exempel på fraser där vi får böja oss inför Gud och be om att få bli allt mer lika Kristus. Lovsångerna är egentligen inte i första hand musik utan just böner. Det är ett direkt tilltal till Gud där vi får prisas Gud, uttrycka tacksamhet och oro och be om hjälp, helande och upprättelse. Det är också därför många av de lovsånger

vi sjunger ofta har ganska lite text som repeteras många gånger. Genom att endast fokusera på en konkret sak åt gången finns också större utrymme för reflektion över vad orden betyder i vårt liv och om vi faktiskt menar de ord vi riktar till Gud. Vi kan ägna tid åt att fundera över vad sången uttrycker och låta det styra vår inre bön.

Den som leder lovsång leder följaktligen inte musiken i sig så att den ska bli lätt att sjunga med i, även om det självklart också är en fördel. Nej, den som leder lovsång leder egentligen framförallt församlingen i bön. Om jag ska jämföra det med något skulle jag säga att lovsångsledaren och den som leder församlingen i kyrkans förbön har mycket gemensamt. Både förbönsledarens och lovsångsledarens funktion syftar till exempel till att hjälpa församlingen att rikta sitt fokus till olika konkreta böneämnen.

I S:t Ansgars kyrka är vi ett drygt tiotal personer som turas om och hjälps åt att leda församlingen i lovsången, och vi använder oss av olika metoder för att välja lovsånger, beroende på vilka vi är. Bönen är ett viktigt element i förberedelsen. Att be om Andens ledning i sångval och att läsa och reflektera över bibeltexterna för den aktuella gudstjänsten är en god förberedelse. Detta för att kunna leda församlingen i sånger som potentiellt pekar på och förstärker det Gud vill säga till dig som individ och till oss som församling just den dagen.

Det är så klart i första hand de som leder församlingen i lovsång som bör reflektera över olika metoder att välja lovsånger, men jag vill också uppmuntra var och en som firar gudstjänst att fundera över och uppmärksamma vad som egentligen uttrycks i de sånger som sjungs. Du kanske inte alltid kan eller vill stämma in i lovsången själv, men den har inte sällan valts av en speciell anledning som kanske kan få personlig betydelse även för dig.

Jag återkommer ofta till missionsbefallningen i Matt 28. Där finns så mycket av grunden för hur vi ska leva vårt kristna liv. Där finns utrymme för tvivel, Jesu försäkran om att han är med oss alla dagar och så klart själva missionsinstruktionen. Men framförallt finns en kort och fantastisk beskrivning av den naturliga reaktionen när du står inför Gud själv: att falla ner och hylla honom. Detta är precis det vi gör i vår lovsång. Så låt oss falla ner inför Gud, sträcka armarna i luften, eller sätta oss ner vid Jesu fötter för att uttrycka allt vårt lov och allt det som ligger på våra hjärtan, när vi firar gudstjänst tillsammans. Och låt lovsången, oavsett hur musiken låter, stiga upp allt högre till den ende som förtjänar all ära i himlen och på jorden.

Hanna Lind

Följ Sankt Ansgars gudstjänster som podcast:

ansgar.nu/podcast/

SANKT ANSGAR INREDER EN GÄSTLÄGENHET

Inom kort kommer en gästlägenhet att inredas på bottenvåningen i 36:an på Sankt Ansgar. Lägenheten är tänkt att uthyras som korttidsboende för besökande familj och vänner till de boende på Ansgarsgården, till studenter som är bosatta på annan ort men som ibland behöver övernatta i Uppsala, och till Sankt Ansgars vänner som kanske vill besöka Uppsala för en helg och fira gudstjänst och återse vänner och bekanta. Tag vara på denna möjlighet!

Gästlägenheten kommer att vara fullt utrustad och rymma tre bäddar (en enkelsäng samt en bäddsoffa med plats för

två personer). Lakan och handdukar medförs av gästen, och man måste själv städa efter sig.

Att hyra lägenheten för en natt kommer att kosta 350 kr, en helg (två nätter) 500 kr, och en vecka 2000 kr.

Se hemsidan ansgar.nu för information om bokning, eller fråga föreståndaren F. Daniel. Informationen på hemsidan publiceras när rummet står redo.

Funktionärsrådets ordförande Elin Näsström i full färd med att färdigställa gästrummet.

Foto: Daniel Gustafsson

Prästen och Dopet

Fördjupningsdygn för präster unga i ämbetet

Uppsala 9–10 februari 2020 på Sankt Ansgar

Catharina Carlsson, Magnus Persson och Carin Åblad Lundström m.fl.

För mer information, besök hemsidan www.ansgar.nu eller kontakta Daniel Gustafsson (studentprast@ansgar.nu)

Längtan efter enhet

Bön och samtal
FKE-dag i Uppsala
måndag den 30 mars 2020

Sankt Lars, Sankt Ansgar, Domkyrkan

”Kärleksfulla och tydliga steg mot enheten” Kardinalen Anders Arborelius OCD och nationalekonomen Elin Näsström

”Arvet efter Gunnel Vallqvist” Författaren Fil dr Alva Dahl

Anmälan (senast 15 mars) och upplysningar via:

Bo Brander

Klockargatan 18

752 20 Uppsala

070 – 648 37 33

bo.brander@gmail.com

Pris 200 kronor (inkl. lunch och kaffe). Betalas under dagen kontant eller med swish.

Lars Hartman i predikstolen 15 e. tref. 2015.

Foto: Christina Norin

LARS HARTMAN 1930–2019

Sankt Ansgar sörjer Lars Hartman, den av sina präster som under längst tid tjänat vid kyrkans altare. Skärtorsdagen 1961 celebrerade han mässan för första gången vid Sankt Ansgars altare, fem dagar efter att kyrkan invigts. Bara tre dagar innan han stilla insomnade deltog han tillsammans med hustrun Ulla i firandet av domssöndagens högmässa. Fram till sin allra sista tid engagerade han sig i det pastoralala arbetet i samtal om gudstjänstlivets gestaltning.

I egenskap av forskare och professor i Nya testamentets exegetik är hans namn känt över världen, inte minst för hans studier av apokalyptiska texter, dopet i urkyrkan och Markusevangeliet. Som lärare och

handledare har han format generationer av studenter och forskare inom kyrka och akademi. Kring Sankt Ansgars kyrka har han tjänat troget som uppskattad predikant, mässpräst, själasörjare och kyrkomusiker.

Fader Lars var medlem av Sankt Ansgars stiftelses styrelse under sjutton år och var och dess ordförande 1968–71. Vi innesluter Ulla och hela familjen i våra förböner. Må han vila i frid och uppstå i härlighet!

Daniel Gustafsson

SANKT ANSGARS STIFTELSE

www.ansgar.nu

Expedition: Studentvägen 34, 752 34 Uppsala - 018-52 15 70

Studentpräst Daniel Gustafsson, 0703-232 805, studentprast@ansgar.nu

Kanslist Maja Hagman, 018-52 15 70, expeditionen@ansgar.nu

Intendent Anders Simonsson, 0706-521 570, intendent@ansgar.nu

Kantor Jonathan Hill, 0793-379 274, j.hill2534@googlemail.com

GE MED AUTOGIRO ELLER SWISH

Sankt Ansgar är för sin verksamhet helt beroende av gåvor och kollektioner. Stöd gärna Sankt Ansgar med autogiro. Välj summan du vill ge och hur ofta. Du kan självklart avsluta autogiroet när du vill. Kontakta gärna expeditionen 018-52 15 70 eller expeditionen@ansgar.nu för mer information. Bankgiro 5377-5334. Swisha 123 267 0552 för att ge en gåva till Sankt Ansgars stiftelse.

SANKT ANSGARS KYRKA

- Högmässa varje sön- och helgdag 10.00
- Mässa tisdag och fredag 8.30 samt onsdag 20.00
- Dagliga tideböner, laudes, vesper och completorium.
- Ljusvesper lördagar 18.00

Omslagsbild: Foto från första söndagen i advent, då två nya ikoner föreställande Maria vid korset och Sankt Johannes, lärjungen som Jesus älskade, välsignades. Ikonerna är målade av Erland Forsberg, som målat de flesta ikonerna i Sankt Ansgars kyrka. Efter invigningen har de placerats på pelarna på ömse sidor om korset. Foto: Daniel Gustafsson.

SANKT ANSGAR
KYRKAN I STUDENTSTADEN

Meddelande från Sankt Ansgars stiftelse skickas till den som skänkt en gåva till stiftelsen och därvid med namn och adress införts i ett register. Personuppgifterna används i enlighet med EU:s dataskyddsförordning (GDPR) inte i andra sammanhang. Om någon önskar att inte finnas med i detta register, kontakta vänligen stiftelsens expedition.